

Autor: Alain de Benoist

Hrozba ekonomických a finančních „sankcí“, jimiž se Západ tak rád ohání směrem k Rusku, je směšná a Putin měl plné právo je halasně ignorovat. Je si moc dobře vědom toho, že EU nedisponuje žádnou reálnou mocí, nakolik ji sužuje nejednotnost a nedostatek vůle ke společnému postupu. Jaký div, že nepřekypuje vřelým vztahem vůči zemím, jež volají po „ochraně lidských práv,“ ovšem v reálu se neobejdou bez finančních dotací ze strany oligarchů. Jak řekl Bismarck: „Diplomacie, jež není podložena silovými argumenty, je jako hudba bez nástrojů.“ Putin ví, že Evropa je v rozkladu a mimo planých póz a verbálních provokací není ničeho velkého schopná, tudíž i samotné Spojené státy na ni hledí skrze prsty („Ať jde EU do hajzlu!“, prohlásila Victoria Nulandová). Zejména pak si uvědomuje, že pokud by se Západ pokoušel potrestat Rusko, stal by se sám obětí své politiky, neboť negativní následky těchto kroků by dopadly na bedra jeho obyvatel, kteří by takto vysokou cenu dozajista platit nechtěli. Západ by tedy v tomto případě nedobrovolně okusil svou vlastní medicínu.

Alain de Benoist

Dále je třeba připomenout, že ruská ropa a plyn tvoří zhruba třetinu z energetických dodávek nezbytných pro chod 28 zemí EU, nemluvě o výši evropských – zejména pak německých a britských – investic na území Ruska. V současnosti lze napočítat až 6 000 německých firem aktivně působících na ruském trhu. Francouzský ministr zahraničí Laurent Fabius vyhrožoval, že Rusku nedodá dvě lodě typu Mistral, jež byly pro něj vyráběny v loděnicích v Saint Nazaire (stalo se, pozn. DP). Nutno podotknout, že tato země má přes 5 miliónů nezaměstnaných a ztráta této zakázky by rezultovala ve ztrátu tisíců pracovních pozic. A co se Spojených států týče, ty pokud se rozhodnou zmrazit ruské investice v zahraničí, setkají se s totožnou reakcí ze strany ruských subjektů v souvislosti s jejich pohledávkami vůči americkým bankám.

Ukrajina je momentálně v troskách. Bude čelit obrovským ekonomickým obtížím vyplývajícím ze ztráty ekonomické podpory ze strany Ruska a přetrháním svazků se Společenstvím nezávislých států (obchod s Ruskem tvořil 20% jejich vývozu a 30% jejich dovozu). Je rovněž velice obtížné si představit, že EU bude finančně podporovat Ukrajinu, když podobnou finanční injekci není schopna poskytnout Řecku: Evropa prochází krizí od roku 2008 a během této doby nebyla schopna uvolnit sumu ve výši několika miliard eur na její řešení). Nebo snad Spojené státy, v zasetí svých vlastních problémů v čele s obřím deficitem, budou ochotny Ukrajinu financovat samy ze svých rozpočtů? Pochybuji o tom. **Šeky vydané Washingtonem a MMF problémy Ukrajiny nevyřeší.**

Budoucnost se nyní zdá být velice nejistá a nahánějící strach. Ukrajinský konflikt ještě ani zdaleka není u konce, momentálně ani nevíme, z koho se skládá nová ukrajinská vláda. Pokud se vedení země rozhodne, že osud Ukrajiny nerozlučně spojí se Západem, zůstanou velké otazníky nad tím, jak zareaguje východ země, představující nejproruštější a nejprůmyslovější region na území Ukrajiny (západní Ukrajina generuje toliko jednu třetinu hrubého domácího produktu.) Jak by mohlo Rusko akceptovat radikálně protiruskou vládu v zemi, kde polovinu jejího obyvatelstva tvoří právě Rusové? Jakýkoli pokus o silové řešení celého problému může vyústit v občanskou válku a následně v rozdělení země, jejíž politické, jazykové a náboženské dělící linie daleko přesahují hranice teritoriálního rozdělení. V důsledku toho bychom se mohli dočkat podobného scénáře, k jehož naplnění došlo v bývalé Jugoslávii. Největším rizikem pro blízkou budoucnost je případná eskalace situace v Kyjevě, mezi jejíž průvodní jevy bude patřit množství nejružnějších nezodpovědných kroků (formování nejružnějších milic, atd.) a dalších dílčích incidentů, jež mohou přerůst do extrému (stalo se, pozn. DP). Ani Evropa ani Rusko (momentálně usilující o utužení svých vojenských svazků s Čínou) nemají na podobném vývoji situace pražádný zájem. Na druhé straně Atlantiku to však překypuje zastánci silového řešení.

Západní mediální hysterie v plné nahotě odráží jejich podřízenost washingtonské linii. Putin je pořád dokola nazýván „novým carem,“ „kgbákem,“ „neosovětem,“ a mimoto i „fašistou“ a „rudohnědým,“ ačkoli to nebyl on, kdo vyvolal ukrajinskou krizi, ba naopak v ní ukázal pořádnou dávku trpělivosti. Pokud Rusko, jež v celé své historii si neužívalo více demokracie než nyní, není přímo označeno za diktátorský stát, **je alespoň obviňováno z nedostatku liberalismu, což ve skutečnosti značí jeho neochotu naplňovat všechny požadavky „otevřené společnosti.“** Jak ovšem podotknul Henry Kissinger, „démonizace Putina není strategií, nýbrž pokusem o zakamuflování nedostatku vhodných strategií.“ **Jak jsem však již dříve prohlásil, neexistuje na druhé straně žádný důvod považovat Putina za „mesiáše,“ který Evropě dopomůže od břemene v podobě opětovného převzetí kontroly nad svým vlastním osudem.** Jejím osudem není stát se západní gubernií rozlehlého ruského impéria (myšlenka říše jako takové není totožná s imperialismem), její povinností však je rozpoznat důležitost spojení s Ruskem v rámci velkého kolektivního eurasijského kontinentálního projektu, což je něco naprosto odlišného.

Rusko by na oplátku mělo respektovat pluralismus identit svých nejbližších sousedů. Ukrajinský hněv byl podněcován reálnými tendencemi ze strany Ruska popírat ukrajinskou identitu jako takovou, ač toto popírání bylo občas až příliš zveličováno. Věci by však nedošly až tak daleko, kdyby Rusko jednalo s Ukrajinou jakožto rovný s rovným a uplatňovalo princip vzájemnosti. Z federálního úhlu pohledu musí být lokální identity respektovány stejně tak jako práva menšin. Koncepce decentralizace, autonomie a regionalismu si musí najít své nezaměnitelné místo v ruské politické kultuře, rovněž tak ovšem i v té ukrajinské, momentálně však dochází k pravému opaku, což dokumentuje i šokující rozhodnutí nové ukrajinské vlády nepřiznat ruštině status druhého oficiálního jazyka. **Koncepce sfér zájmů má svůj smysl, jež jí nemůže být odpírán, avšak namísto „satelitních zemí“ bychom v budoucnu měli hovořit o partnerech a spojencích.** Jak řekl chorvatský politik a diplomat Jure Vujić, „Velký evropský eurasijský projekt musí být v první řadě projektem sjednocujícím, založeným na geopolitické spolupráci respektující všechny evropské národy a

uznávající princip subsidiarity.“

Článek Alain de Benoist on Ukraine (Part 2) vyšel na stránkách Open Revolt!